

Žalost ubogih roditeljev se ne dá popisati. Da nij bilo dobrih sosedov, kateri so njiju tolažili, še tist dan bi oba od bridkosti bila umerla.

Nij obteklo mnogo časa, ko tudi oče pokojne Barice opasno izbolí. Pokličejo zdravnika, ali ta je žalostno mater slabo potolažil. Za nekaj dnij umre tudi oče. Nikogar nij ostavil razven objokane žene. V oporoko je tako zapisal: „vsa moja imovina bodi ženi; samo škatlica, katera je na polici poleg mojih starih knjig, naj se mi položi v kersto (trugo), a moje telo da se zakoplje tik Baričinega groba.“

Vdova nij od prevelike žalosti mogla geniti. Omedléla je, kakor bi tudi njej bilo takoj dušo izdehniti. Sosedje so iskali škatlice ter jo res našli na polici poleg starih očetovih knjig. Odpró jo ter dobodo v njej cvetlico z napisom: „Cvetličica na spomin dobremu očetu od njegove Barice.“ Ta cvetlica je bila uže res uvela a vendar skerbno v tej škatlici hranjena.

Zadnja želja se očetu izpolni. Dobil je v kersto cvetlico, pod katero je Barica bila sama podpisala svojo hvaležnost.

Vsa vas je še bridkeje plakala, ko je zvedela očetovo oporoko in slišala o Baričinej cvetlici.

Tik očetovega groba je tudi Baričín. Na obeh rastó cvetlice, in sosedje vsacemu, kedor pride, pripovedújo: „to so cvetlice hvaležne Barice, ki rastó dobremu očetu na spomin.

Ljud. Tomšič.

Nevidni Bog.

„Samo jeden krat bi rada videla Boga!“ reče Ljudmíla svojej materi, s katero se je izprehájala.

„Zakaj bi rada Boga videla?“ mati z nasmehom vpraša.

„O, ker je tako lep, tako krasen! On je ustvaril vso lepoto, vso krasoto na svetu; koliko krasnejši je zatorej on sam! O, da bi samo pol minute smela Boga gledati!“

Ali bi mogla tako krasen pogled prebiti? Ali bi ti oko ne oslepelo?“

„O, ne! Kar je lepo, to se rado gleda.“

„Idi z meno; jaz ti hočem Boga pokazati,“ reče mati, z deklico ustáveljši se na odpertej senožeti. Visoko na vedrem nebu se je bleščálo sijajno solnce, ter videti je bilo, kakor bi se vzduh (zrak) tresel.

„Ozri se na solnce in gledi vánje samo pol minute!“ tako mati ogovori svojo hčerko.

Ljudmíla v solnce res pogleda, a naglo si obraz pokrije z obema rokama ter zavpije: „o, o, solnce ne morem gledati!“

„In s temi očmi, ki ne morejo solncu v obraz gledati, hočeš videti samega Boga? Otroče moje! ne delaj si tako brezumnih želj, nego mirno poterpi, da ti ugasne slabo zemeljsko oko in da prejmeš drug vid, ki bode mogel Boga gledati. A uže tu doli hrepêni, vredna biti neizkončne milosti; kajti zato si na zemlji, da se prečuduješ krasnim delom božjim ter da v solznej dolini z mukami zaslužiš, po smerti Boga gledati na veke.

Meta Pukl.